

Kolik řečí umíš...

Česko-italské gymnázium slavilo deset let trvání

Dvojjazyčných gymnázií je v celé naší republice zatím poskrovnu, česko-italská patří k těm vzácnějším: v celé Praze existuje jedna státní škola, ve které byla zřízena italská sekce, a další soukromá, jež byla jako celek koncipována coby dvojjazyčná. A právě ona sídlí na území naší městské části, celkem nenápadně ukryta v hloubětínské zástavbě v budově bývalé mateřské školy - už celých deset let. Uvedené výročí, jehož oslavu zdejší profesorský sbor v čele s ředitelkou Mgr. Vlastou Kubátovou spojil s maturitním plesem v Národním domě na Smíchově, se samozřejmě stalo příležitostí k bilancování.

Šestileté studium, kterému se zde v současnosti věnuje 180 žáků v devíti třídách, dosud maturitou završilo na 150 studentů a jejich další profesioonální uplatnění napovídá, že rodičovská investice do vzdělání (která jen tak mimochodem v praxi není vždycky výsadou lidí skutečně majetných) přináší svoje plody. Na 85 % absolventů pokračuje dál ve studiu na vysokých školách, ti zbývající se beze zbytku uplatní v italských nebo česko-italských firmách. Jejich základní devizou je jazyková vybavenost - jak říká ředitelka školy: "Všichni ovládají tři světové jazyky. Kromě italštiny, které se věnují první dva roky osm hodin týdně a od třetího ročníku se v ní vyučuje několik dalších předmětů, mají povinně angličtinu nebo němčinu a jako první volitelný předmět si vybírají další jazyk - španělštinu, francouzštinu nebo ruštinu. Stavíme na kvalitních kantorech a učebnicích a za naprostý základ považujeme dobrou spolupráci učitel - rodič - žák." Maturuje se z češtiny a italštiny, mnozí si ze širší nabídky volí navíc ještě angličtinu, a protože se řada absolventů hlásí na vysokou školu ekonomickou, obor mezinárodní vztahy, poměrně často se orientují i na matematiku.

Zajímavou součástí učebních plánů jsou týdenní reciproční stáže na italských středních školách, celkem tři v průběhu studia, které umožňují lépe poznat nejen jazyk, ale také bohatou historii a kulturu různých zdejších regionů. "Dneska už to není taková vzácnost, jako když jsme začínali, ale stále je o stáže zájem - protože se jedná o ubytování v rodinách, není to pro rodiče nijak zvlášť finančně nákladné," připomíná Vlasta Kubátová, co všechno může škola nabídnout.

Ve směru vzdělávacím určitě nadstandard, po stránce materiální už ovšem situace není tolik růžová: soukromé školy mají přece jen ve srovnání s těmi státními situaci obtížnější. O závěrečné shnutí jsem požádala paní ředitelku: "Mám radost, když děti uspějí v životě a ve studiu, lepší by mohla být spolupráce s některými úřady - bylo by dobré, kdyby uznaly, že takovéto jazykové školy jsou v naší republice stále potřebné, neboť vychovávají lidi se širokou škálou vědomostí, a to nejen jazykových, kteří se umějí pohybovat ve společnosti, nebojí se komunikovat a vyjádřit svůj názor. Naše problémy jsou ale například v tom, že do opravy domu, ve kterém sídlíme, jsme v počátcích museli investovat dost velkou částku, a třebaže se nám zdejší úřad snaží následně nějak pomoci, jsme na tom stále ještě bití. Prostory, které máme k dispozici, jsou navíc dnes už nedostačující, a tak uvažujeme o tom, že budeme situaci řešit ve spolupráci s rodiči."